

De dansers van Jan Martens springen weer onvermoeibaar in THE DOG DAYS ARE OVER

7 oktober 2025

Acht dansers, in groen, blauwe, roze en zwarte hemdjes, topjes en broekjes, springen een dik uur energiek op en neer. Synchron, rechtop, van voor naar achteren, naast elkaar, voor elkaar, door elkaar, in steeds wisselende, gestroomlijnde, mathematische formaties. Choreograaf Jan Martens maakt opnieuw indruk met een reprise van 'THE DOG DAYS ARE OVER'.

Dansrecensie door **Joost Goutziers** • fotografie > **Stefanie Nash**

'THE DOG DAYS ARE OVER' is terug, en hoe. In 2014 wist Jan Martens – de Vlaamse, op de Dansacademie in Tilburg opgeleide choreograaf – met deze voorstelling internationaal door te breken. Het oorspronkelijke stuk met springende, jumpende, zwetende dansers is meer dan honderd keer uitgevoerd in verschillende landen. De repeterende passen, de mateloze energie van de dansers, de overgave, de bedwelmende sfeer, het was tien jaar geleden subliem en dat is het nog steeds. Dat blijkt uit 'THE DOG DAYS ARE OVER 2.0' dat in de schouwburg van Rotterdam met een nieuwe cast de Nederlandse première beleefde. Alsof de dansers van Jan Martens al meer dan tien jaar avond na avond springen.

De laatste hete dagen

De titel verwijst naar een Amerikaans gezegde over de laatste hete dagen van de zomer waarna het gaat afkoelen. De zogenaamde Hondsdagen beslaan de periode van 19 juli tot en met 18 augustus. In het Engels ging

de uitdrukking in de loop van de tijd verwijzen naar een periode van betere tijden na een moeilijke levensfase. Het leven wordt weer lichter.

De dansers staan dicht tegen de kale achterwand op het podium en lopen richting een rij schoenen en sokken halverwege de vloer. Het schoeisel is verschillend van kleur en vorm, om zo de eigen identiteit van elk individu te benadrukken. Schoenen aan, veters vast, dat doen ze op hun gemak. Eén danser gaat er even bij zitten. Daarna staan de performers in een rij naast elkaar. De blikken zijn indringend gericht op het publiek. Ze zakken iets door de knieën, langzaam, maar het duurt niet lang of ze maken kleine sprongen, tegelijkertijd. Naar links, naar rechts. Stapje naar voren, stapje naar achteren. Af en toe klinkt een kreet uit de mond van een dansers: 'Count'. De anderen antwoorden: '11, 12' of 30, 40, 60'. Het lijken aanwijzingen, in ieder geval maakt het de performance raadselachtig en benadrukt het de onderlinge afhankelijkheid en binding.

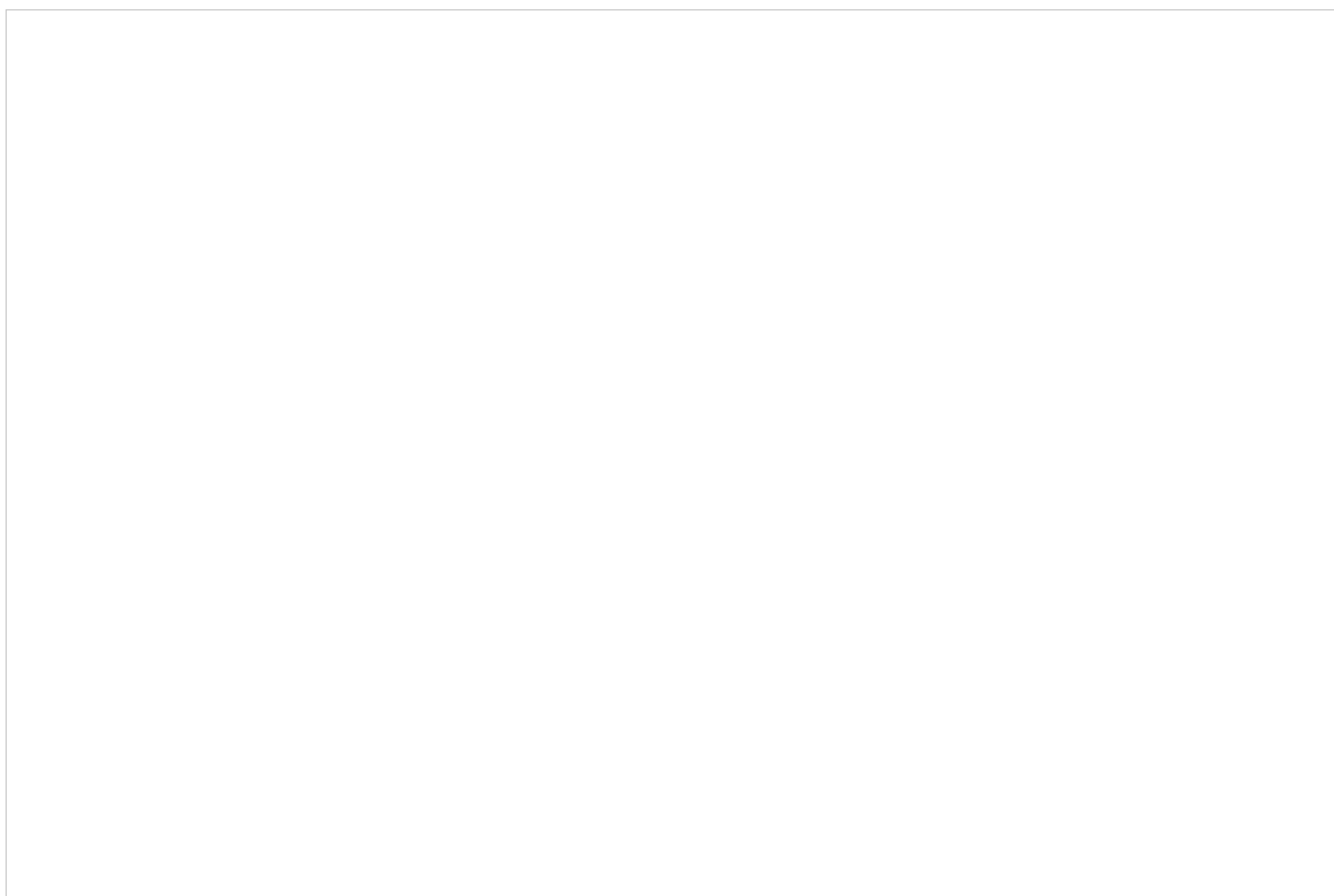
Fascinerend om naar te kijken

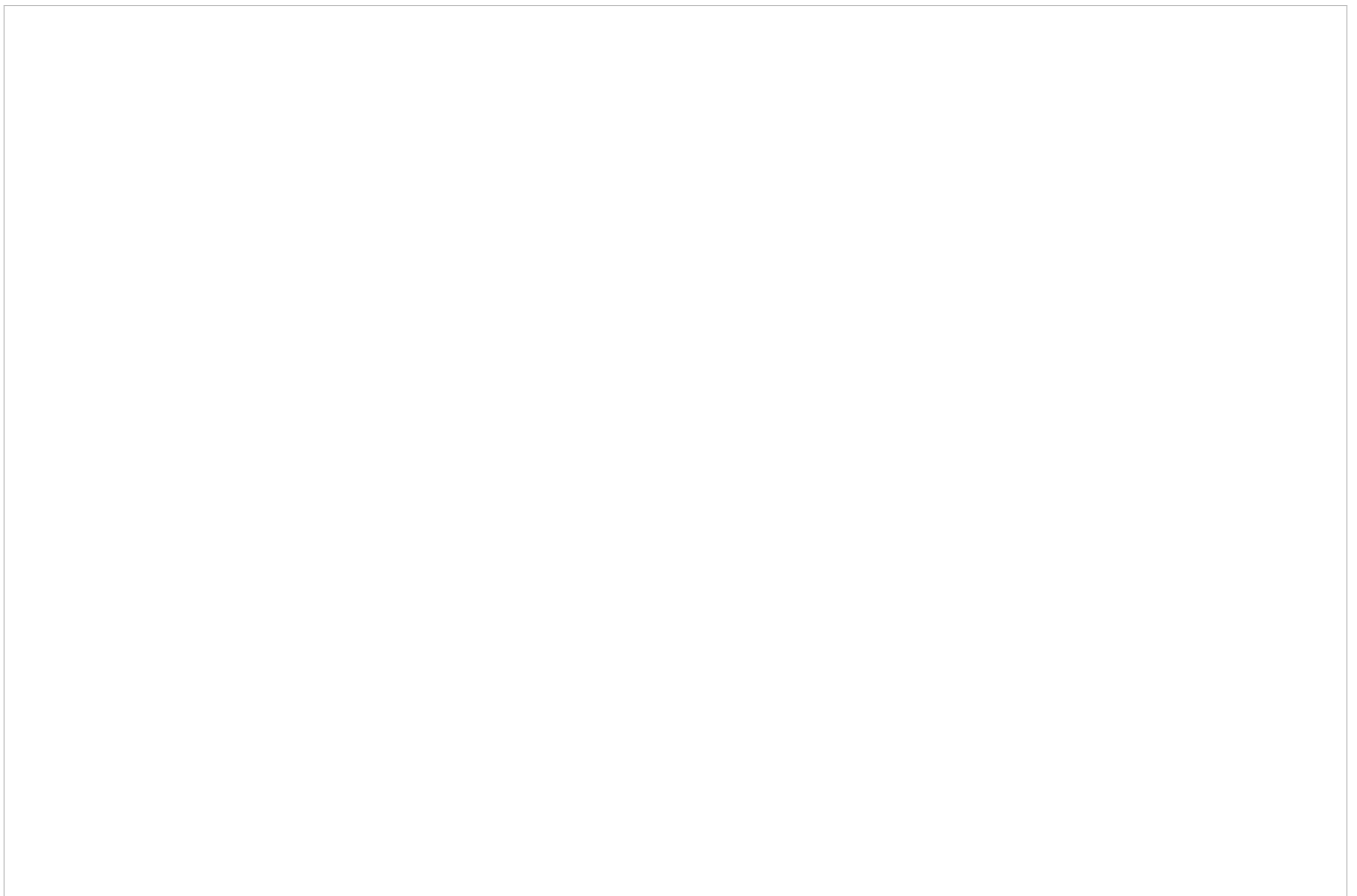
De formaties, de volgorde van de bewegingen, ze worden steeds ingewikkelder, lastiger en intelligenter. De performers bewegen gedisciplineerd, met elkaar, door elkaar, ze vinden elkaar hand-in-hand in een kring en waaieren weer uit. Uitsluitend het geluid van de sprongen, vooral ook het piepen van de schoenen op de vloer is hoorbaar. Later slaan de dansers op de bovenbenen, dat klinkt door. Muziek is er dan niet, licht wel, twee felle spots bij de achterwand. Het publiek zit ook lange tijd in het licht.

'THE DOG DAYS ARE OVER 2.0' oogt als een complexe uitputtingslag voor de dansers. De energie die de dansers brengen, het bewegen in een alsmear doorgaand snel tempo en strak schema, het is fascinerend om naar te kijken. De intensiteit neemt voortdurend toe en toch is de inspanning niet van de gezichten van de performers af te lezen.

Er ontstaat vanzelf lichtheid

De dansers volgens het stramien lange tijd vlekkeloos, maar gaandeweg ontstaat er meer vrijheid en neemt de groepsdruk iets af. Ze tonen bewegingen die uit zichzelf lijken te komen en anderen nemen die bewegingen even over. Even ontsnappen ze uit het keurslijf. Het stuk lijkt daar lichter van toon, als iedereen zichzelf mag zijn, ontstaat vanzelf lichtheid. Dat past Jan Martens, hij biedt in al zijn voorstellingen ruimte aan de verscheidenheid van de mens.

Ineens staan de dansers stil, een langere tijd, dat werkt verwarrend. Is het

al voorbij? Maar ze gaan door. Dan dooft het licht, dansen ze even in de schemer, zijn alleen de silhouetten zichtbaar en klinkt gitaarmuziek. Eerst rustig getokkel op de snaren, dan intensief en opzweepend. En dan is het slot van het stuk nog niet besproken. Daar is een fraai lichtconcept dat de dansers doet verdwijnen. Erg mooi gedaan.

Is 'THE DOG DAYS ARE OVER 2.0' anders dan de oorspronkelijke versie? Dat is moeilijk te beantwoorden, zelfs na het bekijken van een registratie uit 2014. Er lijken enkele minieme verschillen te zijn, maar het geheugen blijkt een slechte raadgever. De oude en de nieuwe uitvoeringen zijn overwegend gelijk. De enorme intensiteit, de uitputtingsslag van 'THE DOG DAYS ARE OVER' heeft niets aan kracht verloren, beter: het is actueel en sterker dan ooit.

'THE DOG DAYS ARE OVER 2.0', gezien: Theater Rotterdam 25 september 2025. Op 13 januari 2026 (20.15 uur) is de dansvoorstelling te zien in de Schouwburg Tilburg. Daarna volgt een Nederlandse tournee (Heerlen, Delft, Groningen, Amsterdam). Verder gaat de productie Europa door, maar ook naar Zuid-Korea en Taiwan.

'Wildsong', de voorstelling van NDT 1 met een choreografie van Jan Martens is 10 februari 2026 in Tilburg te zien, 18 maart in Eindhoven

en 22 maart in Breda.

www.grip.house/en/projects/the-dog-days-are-over-2.0

[Biennale de la danse 2025] Jan Martens – GRIP – "THE DOG DAYS ...

[Meer recensies van Joost Goutziers](#) op Brabant Cultureel

© Brabant Cultureel 2025